

LIDIA KŁOS

Uniwersytet Szczeciński

**SYSTEM FINANSOWANIA GOSPODARKI WODNEJ W POLSCE
A WYMOGI RAMOWEJ DYREKTYWY WODNEJ
UNII EUROPEJSKIEJ**

Streszczenie

Integracja Polski z Unią Europejską spowodowała konieczność dostosowania dotychczasowego systemu zarządzania zasobami wodnymi w kraju zgodnie z obowiązującymi wymogami Ramowej Dyrektywy Wodnej (RDW) zarówno w kwestii prawno-administracyjnej jak i ekonomiczno-finansowej.

Celem artykułu jest przedstawienie stanu finansowania gospodarki wodnej w Polsce w okresie przed wdrożeniem i w trakcie wdrażania RDW. Na podstawie danych statystycznych GUS – Ochrona Środowiska, dokonano zatem analizy wielkości nakładów finansowych na gospodarkę wodną według źródeł finansowania (ze szczególnym uwzględnieniem środków zagranicznych) i grup inwestorów. Dodatkowo wykorzystano wskaźnik udziału nakładów inwestycyjnych na gospodarkę wodną w nakładach inwestycyjnych ogółem i udziału nakładów inwestycyjnych w PKB.

Słowa kluczowe: system finansowania, gospodarka wodna, Ramowa Dyrektywa Wodna

Wprowadzenie

Ramowa Dyrektywa Wodna (RDW) przyjęta przez Parlament Europejski i Radę UE 22 października 2000 roku wprowadziła nowe podstawy finansowania gospodarki wodnej oparte na zasadzie zwrotu kosztów za usługi wodne, która wymaga uwzględnienia nie tylko kosztów finansowych operatora usług wodnych,

ale również kosztów środowiskowych i zasobowych¹. Oznacza to, że przestrzegając zasady zwrotu kosztów usług wodnych, należy zapewnić odpowiedni wkład różnych użytkowników, podzielonych przynajmniej na trzy kategorie: gospodarkę komunalną, przemysł i rolnictwo. W związku z powyższym w Polsce trzeba szczególnie nacisk położyć na zasadę: „zanieczyszczający płaci” i „użytkownik płaci”, oznaczającą finansową odpowiedzialność poszczególnych użytkowników za skutki zanieczyszczenia lub przekształcenia środowiska wodnego, umożliwiającej internalizację kosztów zewnętrznych powodowanych przez użytkowników wód. W praktyce oznacza to zmiany dotychczasowego systemu finansowania gospodarki wodnej, a przede wszystkim konieczność wzrostu nakładów na gospodarowanie zasobami wodnymi i ochronę wód. W artykule przedstawiono finansowy wymiar gospodarki wodnej w Polsce oraz możliwości wypełnienia postanowień RDW.

1. System finansowania gospodarki wodnej

W okresie poprzedzającym wdrażanie RDW przedsięwzięcia z zakresu gospodarki wodnej finansowane były z budżetu państwa, budżetów województw i gmin, własnych środków użytkowników wód, dotacji i preferencyjnych kredytów udzielanych przez fundacje i fundusze ekologiczne, komercyjnych kredytów bankowych oraz środków finansowych otrzymywanych w ramach pomocy zagranicznej. Duże inwestycje związane z zaopatrzeniem w wodę, ochroną wód oraz ochroną przeciwpowodziową realizowane były w ramach środków pochodzących z budżetu centralnego. Podobnie utrzymanie rzek i obiektów hydrotechnicznych, będących własnością Skarbu Państwa, były w całości finansowane z budżetu centralnego.

Obecnie działania w zakresie gospodarki wodnej podejmują również jednostki administracji rządowej i samorządowej oraz inne podmioty, których działalność związana jest z gospodarką wodną – użytkowaniem wód (które oznacza w tym przypadku usługi wodne wraz z inną działalnością wywierającą wpływ na stan wód). Nadal jednak brak jest rozdziału finansowania zarządzania gospodarką wodną od administrowania i utrzymania majątku.

---

¹ Koszty środowiskowe określają wielkość szkód spowodowanych przez korzystanie z wód, a koszty zasobowe wynikają z utraty pewnych możliwości w następstwie eksploatacji zasobów wodnych przekraczającej zdolność do ich samoodtworzenia.

Zadania administracji rządowej finansowane są z²:

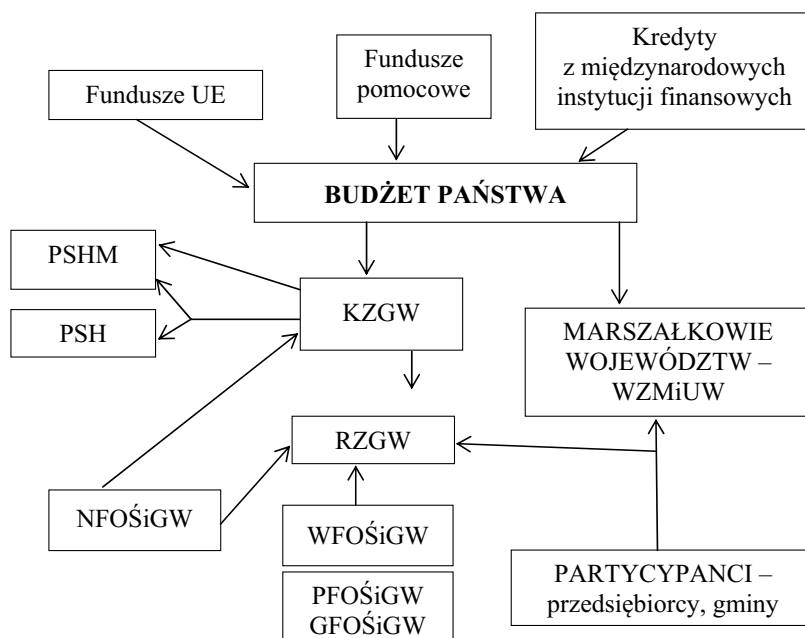
- a) budżetu państwa, które są rozproszone w różnych jego częściach (m.in. gospodarka morska, gospodarka wodna, rolnictwo, transport, środowisko);
- b) środków UE, w tym z sektorowych programów operacyjnych (PO Infrastruktura i Środowisko, Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 – PROW, Program Operacyjny Innowacyjna Gospodarka, Europejska Współpraca Transgraniczna);
- c) środków pomocowych, w tym z Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego (MF EOG), Norweskiego Mechanizmu Finansowego (NMF), Szwajcarskiego Mechanizmu Finansowego (SMF);
- d) funduszy celowych: Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) oraz wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej (WFOŚiGW).

Finansowanie zadań administrowania majątkiem w gospodarce wodnej podzielono na dwie grupy instytucji: regionalne zarządy gospodarki wodnej (RZGW) oraz wojewódzkie zarządy melioracji i urządzeń wodnych (WZMiUW). Regionalne zarządy gospodarki wodnej oprócz zadań administracyjnych odpowiadają za zarządzanie zasobami wodnymi. Tymczasem wydatkowanie środków jest całkowicie zdominowane koniecznością utrzymania olbrzymiego majątku Skarbu Państwa, na które składają się: budowle regulacyjne, budowle infrastruktury ochrony przeciwpowodziowej i żeglugi, budowle i obiekty zbiorników retencyjnych itp. Jeżeli jedynym źródłem finansowania jest budżet państwa, na zadania z zakresu zarządzania brakuje środków, gdyż całość pochłania utrzymanie majątku. Również budowa, rozbudowa i modernizacja infrastruktury gospodarki wodnej (bez gospodarki wodno-ściekowej) przez regionalne zarządy gospodarki wodnej, urzędy marszałkowskie, parki narodowe i urzędy morskie niemal w całości finansowana jest z budżetu państwa. Na gospodarkę wodną przekazywane są niewielkie środki z NFOŚiGW oraz Programu Operacyjnego IiŚ (Działanie 3.1 Retencjonowanie wody i zapewnienie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego). Schemat przepływu środków na zadania rządowe związane z gospodarowaniem wodami w latach 2005–2009, realizowanych przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej (KZGW), regionalne zarządy gospodarki wodnej (RZGW) i woje-

---

² *Diagnoza aktualnego stanu gospodarki wodnej*, załącznik 1 do Projektu polityki wodnej państwa 2030 (z uwzględnieniem etapu 2016), KZGW, MŚ, Warszawa 2010, s. 20.

wódzkie zarządy melioracji i urządzeń wodnych (WZMiUW) przedstawiono na rysunku 1.

PSHM – Państwowe Służby Hydrologiczno-Meteorologiczne.

PSH – Państwowe Służby Hydrogeologiczne.

WZMiUW – Wojewódzki Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych.

Rysunek 1. Schemat przepływu środków na zadania rządowe związane z gospodarowaniem wodami w latach 2005–2009

Źródło: *Diagnoza aktualnego stanu gospodarki wodnej...*, s. 21.

Zadania własne administracji samorządowej związane z gospodarką wodną i wodno-ściekową, realizowane są natomiast z budżetów samorządów, wspomaganych środkami budżetu państwa (np. usuwanie skutków powodzi), ze środków UE, środków pomocowych, funduszy celowych oraz kredytów i pożyczek z instytucji finansowych. Środki te przeznaczone są na zapewnienie zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz zbiorowego odprowadzania ścieków (budowa, rozbudowa i modernizacja infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej), utrzymanie majątku samorządu związanego z gospodarką wodną, na zadania związane z ochroną przed powodzią i suszą. Udział innych źródeł finansowania, takich jak środki

własne przedsiębiorców i rolników, wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej (z wyjątkiem inwestycji służących oczyszczaniu ścieków i zaopatrzeniu ludności w wodę), są marginalne³. Wielkość nakładów na środki trwałe służące ochronie środowiska i gospodarki wodnej według źródeł finansowania i grup inwestorów przedstawiono w tabeli 1.

Tabela 1. Nakłady na środki trwałe służące ochronie środowiska i gospodarki wodnej według źródeł finansowania i grup inwestorów w latach 2000–2011

Wyszczególnienie	2000	2005	2009	2010	2011
Ochrona środowiska ogółem* (w mln zł)	6 570,3	5 986,5	10 671,9	10 926,2	12 158,2
Gospodarka wodna ogółem (w mln zł)	1 652,7	1 715,8	2 823,2	3 565,4	3 136,24
Źródła finansowania (w %)					
Środki własne	45,4	46,13	42,26	42,96	33,83
w tym gmin	–	17,8	21,98	23,94	13,22
Środki z budżetu centralnego	9,6	11,16	4,14	7,03	7,61
Środki z budżetu województwa	9,7	4,94	5,07	6,75	8,42
Środki z budżetu powiatu	–	0,03	0,18	0,02	0,03
Środki z budżetu gminy	1,3	1,24	0,83	0,87	1,51
Środki z zagranicy	13,1	10,99	20,92	18,98	21,68
Fundusze ekologiczne (pożyczki, kredyty i dotacje)	8,9	16,32	14,2	12,63	18,26
Kredyty i pożyczki krajowe w tym bankowe	4,1	4,65	6,92	8,43	6,04
Inne środki, w tym nakłady niesfinansowane	7,9	4,53	5,47	2,32	2,62
Grupy inwestorów (w %)					
Przedsiębiorstwa	23,7	33,74	56,62	44,31	28,07
Gminy	39,4	33,48	26,59	28,31	28,93
Jednostki budżetowe	36,9	32,79	16,79	27,39	43,00

* Wyróżnia się 9 dziedzin ochrony środowiska: ochronę powietrza atmosferycznego i klimatu, gospodarkę ściekową i ochronę wód, gospodarkę odpadami, ochronę i przywrócenie wartości użytkowej gleb oraz ochronę wód podziemnych i powierzchniowych, zmniejszenie hałasu i wibracji, ochronę różnorodności biologicznej i krajobrazu, ochronę przed promieniowaniem jonizującym, działalność badawczo-rozwojową oraz inną działalność związaną z ochroną środowiska (Zgodnie z Polską klasyfikacją statystyczną dotyczącą działalności i urzędzeń związanych z ochroną środowiska, wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 marca 1999 r., DzU nr 25, poz. 218).

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych statystycznych z publikacji *Ochrona środowiska 2012*, GUS, Warszawa 2012, s. 414.

³ *Projekt Narodowej strategii gospodarowania wodami 2030 (z uwzględnieniem etapu 2015)*, Ministerstwo Środowiska, Warszawa 2012.

Tabela 2. Pomoc zagraniczna na ochronę środowiska według źródeł pochodzenia, kierunków w latach 2009–2011

Wyszczególnienie	2009			2010			2011		
	liczba projektów	wielkość dotacji		liczba projektów	wielkość dotacji		liczba projektów	wielkość dotacji	
		w mln euro	w % ogółem		w mln euro	w % ogółem		w mln euro	w % ogółem
Pomoc przyznana									
Ogółem	268	1226,6	100,0	267	1166,3	100,0	193	989,8	100,0
PO IiŚ (Fundusz Spójności)	36	1089,2	88,8	78	1060,3	90,9	65	936,1	94,6
PO IiŚ (EFRR)	72	99,7	8,1	65	62,5	5,3	37	25,9	2,6
NMF i MF EOG	152	29,5	2,4	113	29,9	2,6	83	18,1	1,8
Instrument finansowy LIFE+	8	8,2	0,7	11	13,6	1,2	7	9,47	1,0
Kierunki pomocy									
Ogółem	268	1226,6	100,0	267	1166,3	100,0	193	989,8	100,0
Ochrona wód i gospodarka wodna	72	991,0	80,8	73	909,1	77,9	52	310,1	31,3
Pomoc zrealizowana									
Ogółem	227	604,5	100,0	318	829,0	100,0	285	519,4	100,0
UE Fundusze Strukturalne	7	6,7	1,1	–	–	–	–	–	–
UE Fundusz ISPA/ Fundusz Spójności	64	492,4	81,4	49	460,5	55,5	25	94,6	18,2
PO IiŚ (Fundusz Spójności)	18	70,8	11,7	82	314,8	38,0	115	362,4	69,7
PO IiŚ (EFRR)	21	4,0	0,7	69	17,9	2,2	54	40,6	7,8
NMF i MF	113	29,5	4,9	105	28,9	3,5	78	16,4	3,2
Instrument finansowy LIFE+	4	1,1	0,2	13	6,9	0,8	10	5,1	1,0
Kierunki pomocy									
Ogółem	227	604,5	100,0	318	829,0	100,0	285	519,4	100,0
Ochrona wód i gospodarka wodna	98	539,5	89,2	129	719,2	86,7	119	412,2	79,4

NMFiMF – Norweski Mechanizm Finansowy i Mechanizm Finansowy Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych statystycznych z publikacji *Ochrona środowiska 2012...*, s. 496–497.

W strukturze finansowania nakładów na środki trwałe na gospodarkę wodną dominowały środki własne (w tym gmin), które stanowiły 33,8% nakładów na gospodarkę wodną, fundusze ekologiczne, pożyczki i kredyty (24,3%), środki z zagranicy (21,7%), budżet (17,6%) oraz inne (2,6%). W grupie inwestorów o naj-

większym udziale nakładów na gospodarkę wodną są jednostki budżetowe – 43%, pozostałe grupy, czyli gminy i przedsiębiorstwa, stanowiły odpowiednio 28,9% i 28,1%. Wysoki udział jednostek budżetowych w nakładach wynika z inwestycji w infrastrukturę przeciwpowodziową, zbiorniki i stopnie wodne, regulację, zabudowę rzek i potoków. Szczegółową charakterystykę środków w ramach pomocy zagranicznej przedstawiono w tabeli 2.

W latach 2009–2011 wielkość przyznanych dotacji miała tendencję malejącą i w 2011 roku wyniosła niewiele ponad 989 mln euro. Największy udział w przyznanej dotacji miały środki z Funduszu Spójności w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko – 95% całości. Najwięcej projektów zgłoszono w 2009 roku (268 projektów, w tym 72 odnosiło się do ochrony wód i gospodarki wodnej na kwotę 991 mln euro). W roku 2011 przyznana pomoc odnosiła się natomiast już tylko do 193 projektów ogółem, z tego 52 na ochronę wód i gospodarkę wodną, co stanowiło 31% ogółu dotacji na kwotę 310 mln euro.

Ostatecznie rok 2011 zamknął się 285 zrealizowanymi projektami ogółem, z czego w ramach ochrony wód i gospodarki wodnej zrealizowano 119 projektów na kwotę 519 mln euro. Wynika to z zakończenia projektów, których okres realizacji był wcześniej rozpoczęty⁴. Większość projektów w ramach przyznanych dotacji dotyczyła przede wszystkim instalacji i urządzeń, dostawy aparatury pomiarowej, badawczej i monitoringowej.

Z badań przeprowadzonych przez GUS wynika, że w Polsce od 2000 roku wzrastały nakłady na środki trwałe w ochronie środowiska. W roku 2011 wzrosły one do ponad 12,2 mld zł, w tym największe nakłady poniesiono na gospodarkę ściekową i ochronę wód (55,5% ogółu nakładów na środki trwałe). Wielkość nakładów na ochronę środowiska oraz gospodarkę ściekową i ochronę wód przedstawiono w tabeli 3.

Kwota nakładów służących gospodarce wodnej wyniosła ponad 3,1 mld zł; były one jednak nieco mniejsze niż w 2010 roku. Środki te skierowano przede wszystkim na budowę infrastruktury zapewniającej ludności wodę pitną przez inwestycje w ujęcia i doprowadzenie wody – 41,7% wszystkich nakładów w gospodarce wodnej. Dynamikę nakładów inwestycyjnych na ochronę środowiska w Polsce najlepiej obrazują wskaźniki udziału nakładów inwestycyjnych na ochronę środowiska w PKB oraz udziału nakładów inwestycyjnych na ochronę

---

⁴ Liczba projektów i wielkość dotacji dotyczy projektów zakończonych i będących w trakcie realizacji (podpisanych we wcześniejszych latach), w ramach których dokonano płatności ze środków zagranicznych, bez pomocy bilateralnej i technicznej dla NFOŚiGW.

Tabela 3. Nakłady na środki trwałe służące ochronie środowiska i gospodarkę wodną w latach 2000–2011

Wyszczególnienie	2000	2005	2009	2010	2011
Nakłady na środki trwałe służące ochronie środowiska i gospodarce wodnej (w mln zł)					
Ochrona środowiska	6 570,3	5 986,5	10 671,9	10 926,2	12 158,2
Gospodarka ściekowa i ochrona wód	3 341,2	3 615,6	7 120,4	7 206,1	6 753,2
w tym nakłady na:					
oczyszczanie ścieków komunalnych	1 161,8	839,3	1 450,9	1 626,4	1 224,9
sieć kanalizacyjną	1 902,2	2 464,0	5 410,3	5 241,0	5 147,8
systemy obiegowe zasilania wodą	4 5,8	45,9	6,2	21,2	19,8
Gospodarka wodna*	1 652,7	1 715,8	2 823,2	3 565,4	3 136,2
Udział w nakładach inwestycyjnych w gospodarce narodowej w %					
Ochrona środowiska	4,9	4,6	4,9	5,0	5,0
Gospodarka wodna	1,2	1,3	1,3	1,6	1,3
Udział w PKB w %					
Ochrona środowiska	0,88	0,61	0,79	0,77	0,80
Gospodarka wodna	0,22	0,17	0,21	0,25	0,21

* Do inwestycji związanych z gospodarką wodną zalicza się budowę ujęć służących do poboru wody (łącznie z urządzeniami uzdatniającymi oraz wodną siecią magistralną i rozdzielczą), budowę laboratoriów kontroli jakości wody (w tym automatycznych stacji pomiaru jakości wody), budowę zbiorników retencyjnych (poza zbiornikami przeciwpożarowymi i wyrównania dobowego), stopni wodnych, żeglugowych i energetycznych oraz śluz i jazów, regulację rzek i zabudowę potoków, budowę obwałowań przeciwpowodziowych, budowę stacji pomp na zawałach i obszarach depresyjnych (zgodnie z nomenklaturą Głównego Urzędu Statystycznego).

Źródło: opracowanie własne na podstawie *Ochrona środowiska*, GUS za lata 2003, 2005, 2007, 2012, Warszawa.

środowiska w nakładach inwestycyjnych ogółem. Analiza tych wskaźników pokazuje, że w latach 2000–2011 kształtowały się one na stałym poziomie – 1,3% w przypadku udziału w nakładach inwestycyjnych i 0,2% udziału w PKB. Jest to niekorzystna tendencja, ponieważ szacowano, że aby doprowadzić stan środowiska naturalnego w Polsce do wymogów Unii Europejskiej należałoby w latach 2000–2010 przeznaczać na ochronę środowiska 2% PKB, a przez kolejne 10 lat nie mniej niż 1,5%⁵. W efekcie oznacza to niespełnienie przez nasz kraj w okresie przejściowym wymogów Ramowej Dyrektywy Wodnej (np. osiągnięcie do 2015 r. dobrego stanu wód). W praktyce wymaga to znacznego wzrostu nakładów na środki trwałe zarówno w wymiarze gospodarki wodnej, jak i gospodarki ściekowej oraz ochrony wód. Implikuje to istotne zmiany w zarządzaniu i finansowaniu gospodarki wodnej w celu osiągnięcia wymaganego przez UE poziomu jakości wód i stopnia oczyszczania ścieków. Przy obecnie funkcjonującym syste-

⁵ E. Broniewicz, B. Poskrobko, *Nakłady na ochronę środowiska – metodyka i wyniki badań*, Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Białymstoku, Białystok 2003, s. 32.

mie finansowania gospodarki wodnej wzrost tych środków jest nierealny, dlatego zgodnie z zasadami RDW należy dążyć do coraz większego samofinansowania gospodarki wodnej. W tym celu finansowanie potrzeb gospodarki wodnej należy rozpatrywać w dwóch aspektach:

- finansowania administrowania majątkiem gospodarki wodnej i zarządzania zasobami wodnymi,
- finansowania budowy, rozbudowy i modernizacji infrastruktury gospodarki wodnej.

W zarządzaniu zasobami wodnymi realizowanym przez administrację publiczną proponuje się pozostawienie prezesowi KZGW kompetencji do uzgadniania projektów programów priorytetowych NFOŚiGW. Zapewni to mu wpływ na dystrybucję środków finansowych przeznaczonych na gospodarkę wodną, w tym na inwestycje i utrzymanie majątku, uzyskiwanych z opłat za korzystanie ze środowiska. Utrzymanie wód i zarządzanie majątkiem Skarbu Państwa przez KZGW powinno obejmować ustalenie zasad i źródeł finansowania oraz partycypacji w kosztach użytkowania i modernizacji majątku w aspekcie:

- użytkowania wód,
- ochrony przed powodzią i skutkami suszy,
- ochrony wód, ekosystemów wodnych i od wód zależnych.

Rozwiązania te wymagają przede wszystkim:

- a) określenia zasad dążenia do usamodzielnienia gospodarki wodnej, samofinansowania usług wodnych zgodnie z RDW oraz samofinansowania innych działań w zakresie wykorzystania wód, połączonych z kompetencjami w zakresie poboru opłat i wykorzystania środków pochodzących z tego źródła;
- b) określenia zasad współfinansowania przez społeczności lokalne inwestycji wodnych zwiększających bezpieczeństwo przeciwpowodziowe na zasadach udziału w kosztach i korzyściach;
- c) ustalenia ekonomicznych zasad rozwiązywania sytuacji konfliktowych (np. między ochroną przed powodzią czy wykorzystaniem wód a ochroną przyrody)⁶.

---

⁶ *Reforma gospodarki wodnej*, załącznik 2 do projektu Polityki wodnej państwa do roku 2030 (z uwzględnieniem etapu 2016), KZGW, Warszawa 2010, s. 7.

Podsumowanie

Jednym z głównych zadań dotyczących wprowadzania nowych zasad zarządzania w gospodarce wodnej jest dążenie do internalizacji kosztów środowiskowych oraz wzrostu samofinansowania gospodarki wodnej. Wymaga to zmiany zarówno obowiązujących instrumentów ekonomicznych jak i zasad finansowania gospodarki wodnej. Wdrożenie nowego systemu finansowania powinno zatem uwzględniać:

- a) analizę skuteczności i efektywności ekonomicznej oraz ekologicznej obecnego systemu oraz opracowanie nowego systemu instrumentów ekonomicznych gospodarki wodnej i ochrony środowiska;
- b) weryfikację źródeł finansowania gospodarki wodnej z budżetu państwa, poprzedzoną analizą efektywności ekonomicznej konsolidacji źródeł będących obecnie do dyspozycji ministrów właściwych do spraw gospodarki wodnej, rolnictwa oraz spraw wewnętrznych i administracji;
- c) opracowanie zasad redystrybucji środków, których źródłem będzie nowy system instrumentów ekonomicznych, oraz środków pochodzących z budżetu państwa na zadania związane z zarządzaniem zasobami wodnymi, utrzymaniem wód i zarządzaniem majątkiem gospodarki wodnej;
- d) weryfikację zasad finansowania i współfinansowania zadań związanych z zarządzaniem gospodarką wodną oraz majątkiem i utrzymaniem wód ze środków funduszy ekologicznych;
- e) przygotowanie zasad tworzenia partnerstwa publiczno-prywatnego w celu realizacji zadań w gospodarce wodnej;
- f) przygotowanie nowych rozwiązań organizacyjno-finansowych, mających na celu poprawienie zdolności jednostek organizacyjnych zajmujących się zarządzaniem gospodarką wodną oraz majątkiem i utrzymaniem wód celem absorpcji środków pomocowych i funduszy ekologicznych oraz tworzenia partnerstwa publiczno-prywatnego⁷.

Pozwoli to na dostosowanie naszego systemu finansowania gospodarką wodną do wymogów RDW.

---

⁷ *Ibidem*, s. 10.

Literatura

- Broniewicz E., Poskrobko B., *Nakłady na ochronę środowiska – metodyka i wyniki badań*, Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Białymstoku, Białystok 2003.
- Diagnoza aktualnego stanu gospodarki wodnej*, załącznik 1 do Projektu polityki wodnej państwa 2030 (z uwzględnieniem etapu 2016), KZGW, MŚ, Warszawa 2010.
- Ochrona środowiska*, GUS, za lata 2003, 2005, 2007, 2012, Warszawa.
- Projekt narodowej strategii gospodarowania wodami 2030* (z uwzględnieniem etapu 2015), Ministerstwo Środowiska, Warszawa 2012.
- Reforma gospodarki wodnej*, załącznik 2 do Projektu polityki wodnej państwa 2030 (z uwzględnieniem etapu 2016), KZGW, MŚ, Warszawa 2010.

FINANCING SYSTEM OF WATER MANAGEMENT IN POLAND AND REQUIREMENTS WATER FRAMEWORK DIRECTIVE EU

Summary

Polish integration with the European Union resulted in the need to adapt previous water resources management system in the country accordingly with the applicable requirements of Water Framework Directive in the matter of legal and administrative as well as economic and financial.

This article presents state funding of water management in Poland in the period before and during the implementation of WFD. Besides, based on statistical data of the Main Statistical Office analyzed size of the financial investment for the water management according to sources of funding (especially foreign funds), and investors' groups. Additionally used participation rate of investment for the water management in total investment and rate of investment in GDP.

Keywords: financing system, water management, Water Framework Directive